

SIGMOND ISTVÁN

Megtisztulás

Állunk a sorban. A kéjéret nem az élet értelme, de köze van hozzá. Testvéreim, ez egy mély gondolat. Rá kellene szólni egy-két életnyi pillanatot, csak hogy a szellem maradandó értékeire sosem fordítunk elég időt. Tőlem jobbra színarany pillangót csicserésznek a papneveldeben. Balra? A baloldal jövőképe mindig is boldogan optimista volt. A bélrákos anyátoknak kívánok ilyen boldogságot. Mondanám a dádé kinézésű kopasznak, noha a maszlag is a szellem produktuma. Maradok inkább jobb felől. Aszott lány, szemei lázban, meredten néz, kezét előrenyújtja. Vele szemben mályva-arcú siheder, képe lilába hajló rózsaszín. Egymáshoz tapasztott ujjbegyekkel egyszerre suttojják: színarany pillangót csicserésznek a papneveldeben. Színészképzés. A tanár mellettük áll, üti a taktust. Most lelkesebben, most elmélázva, simogatóan, hetykén, selypítve, ordítva, fenyegetve, kéjjel, brüsszelicsipke-lehelettel, Neander-völgyi basszus, tágítsd az orrlyukaidat, tépjed a haját, vulkanikus hörgés, ez az, gyerekek, kapaszkodj a mellébe, rántsd le a gatyád, bele, fiam, bele! A baloldal jövőképe mindig is boldogan optimista volt. Jézus urunk, ne hagyd el! A kerítéshez tapadok, azaz tapasztanak. Tulajdonképpen egymás mögött kellene hogy álljunk, egyenként felsorakozva a kerítés mentén. A Jézus urunkat nem én mondtam. Én csak annyit mondtam, hogy a kéjéretnek egyre több köze van az élet értelméhez. A Jézus urunkat a hátam mögött álló suttojta a fülembé. Egészen közel hajol hozzám, mintha fülbegyónást játszanánk. Emlékezzél reám, Uram, jöjj el hozzám szabadításoddal, hogy láthassam választottaidhoz való jóvoltodat, és örvendezhessek néped örömeiben, hogy dicsekedjem a te örökségeddel. Roló. Inkább a baloldal, az optimista, boldog jövőképpel. A baloldal célja nem más, mint az önkényuralom kiküszöbölése. Anyádat húznám karóba. Anyádat. Fülemüle-csattogással mondd, édes fiam. A siheder csattog. Az aszott lány is csattog, közben ringatja a csecsemőt. Előbb megszülte. Szétvetett lábakkal vonaglott a kövezen. Sikerélmény. A tanár könnyezik. Most szép, ószövetségi magyarsággal, tagoltan, kicsit jajveszékelve, hittel: színarany pillangót csicserésznek a papneveldeben. Gyönyörű volt. Felhúzhatod a bugyit. Az első leckének vége. Amott temetnek. Kézzelel vájták ki a kockaköveket, csáhányt, kapát, lapátot senki sem hozott. Körbeállják a gödröt, lábbal lefele eresztik le a halottat. A feje a felszín fölött marad. A baloldal célja a kizsákmányolás és az elnyomás minden fajtájának felszámolása, akár egy osztály, egy párt, egy nem vagy egy faj ellen irányulna. Már nem szidalmazom a kopaszt. Bélrákos anyját karóba húztam, mit tehetnék egyebet? Szerepe istenítélet. Az ideológusok között ő a tékozló fiú, a tékozló fiúk között ő a homokos, és a homokosok között ő az egyedüli biszexuális lotyó, akinek az agyában termékenyült meg a vaginát célzó balos massa. Egy lépéssel előbbre léptünk. Ez is valami. Hálaima. A mögöttem szorongó a hátamra rajzolja a keresztet. Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készített a világ teremtése óta. Lehet, hogy mi örököltük az országot, de ez a talpalatnyi föld, amelyre nehezédünk, sosem lesz a miénk. Lám, még a halottainknak is rezignált a mosolya. Most költöztetik. Egy lépéssel előbbre kellett eltemetni újra, mert hogy vinnünk kell magunkkal múltunk cókókjait is. Bosch jelenik meg ötszáz év után: a halott fejét megpróbálják lenyomni a föld alá. Nincs makacsabb

hazafi a magyar halottnál. Szétozslóban is az élők között akar sorban állni. Az özvegy csipkebetétes gyászruhában botorkál a göröngyök tetején, közben szárított kecskehússal eteti a bambán álldogáló gyászolókat. Pedig a hal jobban csúszna. Szálka nélkül biblikusabb is. És most megcsókolom a gyászolókat sorban. Így a földi szolga. Csuháját gondosan megigazítja, hogy ne legyen rendetlen a ruházata, amikor alázatosan kiosztja a bűnbocsánat szentté magasztosult csókjait. Az özvegyvel kezdi természetesen. A legáhítatosabban a homlok fogadná az isteni érintést, esetleg az arc, a hónalj semmiképpen. Csakhogy milyen az élet, testvéreim? Véletlenek ugyan nincsenek, mondják a deista bölcsek, de néha a véletlenek láncolatában főszerephez jutnak a gonosz szellemek. Most például úgy rendezték a jelenetet, hogy homlok, arc fedve legyen. Csipkefátyol fejtetőtől mellközépig. Egyedül a nyak meztelen. Egyes vélekedések szerint a nyak a testnek azon része, amely a fejet a törzssel összeköti. Fekete környezetben hófehérnek tűnik. És általában melegebb, mint a homlok, az arc, a mellen a bimbók, a tompor és a derékhajlat. A csuhás méltóságteljes mozdulatokkal félretol egy rakoncátlankodóan fültőre kunkorodó hajtincset, aztán lassan ráhajol az asszonyi nyakra. Hűvös szellőben a nyak melege marasztaló. Ezért oly hosszú az isteni móka. Bizonyára szakajtónyi a bűn, a csókok sorozata belepi jobbról is, balról is a nyakat, néha vállcsontig csúszik alá az átforrósodott ajak. A fátyol magasba lebben. Az özvegy reszket, liheg. Zokogástól gödörmély szemét nem szűkíti könny, meredten nézi az eget. Még, mondja. Kegyelem. Ennyit még hallani lehet, aztán egymásra feszülnek az ajkak. A nyelv átalmegy és bentmarad. A szájjár a rágóizmoknak a száj kinyitását akadályozó görcse. Nincs szomorúbb látvány az összeragadt kutyáknál. Főleg, ha a szuka gyászol. A sátánok röhögőgörcsben fetrengenek: az erekcióra silányított bűnbocsánat inyükre van. Ez is a vallástörténet egyik része? Vagy csak a csuhás moralisták inkvizíciós tréfája volna? A kérdőjelekkel egyedül maradok, a kereszt a hátamra feszül, fülemben suttogja az Igét. A kecske a hibás. Nincs nyalakodóbb állat a földön. Az embernek Fia nemhiába állította a kecskéket a bal keze felől és mondá: távozzatok tőlem ti átkozottak az örök tűzre, amely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettett. Egy elcsorbult, életlen konyhakéssel kellene hogy kiheréljem. Csakhogy erre nincs se bátorságom, se lehetőségem. Inkább azt bámulom, ahogy az egymásba olvadt hármasság ikrek, az özvegy, a gyász és a csuhás, görnyedezve vonaglanak egy éteri zenére.

Állunk a sorban. A ház még messze van. Amikor felszáll a köd, látszanak a körvonalai. Néha úgy tűnik, mintha aranykeretben fénylene, de az is lehet, hogy mennyei sugárzásban tündököl a távolban. Odabent váraozik ránk a megtisztulás. Nem ígéretként, nem jelképesen. Nem énekelnek hamis bölcsődalokat, nincs kuruzslás, ima és bajadértánc, nincsenek bordélyok és templomok, hittérítők és leszibikus angyalok, nincsenek örömek és bánatok, szerelem, gyűlölet és halál, nincsenek ármánykodó kígyók, politikusok, pártok és cinkosok, egyetlenegy pillanat van csupán. Az örökéletű. És szavak sincsenek, mert odabent mindenki tudja a lényegét: ha értelmet adsz a szónak, meghalnak benne a betűk. És abban sem hisznek, hogy a megtett út a cél maga. A megtisztulás nem könyöradomány, hanem jutalomdíj, egy olyan állapot, amelyért egy életen át sorbaállsz. Csakhogy számunkra ez még talány.

Állunk a sorban. A kerítésre feszülök. Egy egész szücsorda mászkálhatna a szájpaddásom alatt. Hátamon a kereszt. Krárog, köhög, köpnie kell. Nincs hova. Nyakamon csorog végig a nyál. Nyalassam fel? Minek? Értelmetlennek tűnik a kötekedés, akadékoskodás. Néha oly kicsire zsugorodik bennem a hit, hogy helyet ad egy lompos bohócnak, kinek egyik orcája csupa öröm, pompa és szín, másik orcája sápadtra festett

halotti maszk. Kétely. Lehet, hogy nincs megtisztulás? S az a ház, ott a messzeségben nem volna egyéb, csak önámítás? De hát haladunk, testvéreim. Legalább három lépést tettünk meg újra. Egyik a remény lépése volt, őt ketten követték. A bodyguardok. Semmi konformizmus, újul a világ. Tökmagot áruló cigányfiú rágsálja a saját tökmagját: piacgazdasági onánia. És jön a cirkusz. Kerítésre préselve is boldogabbak a pillanatok. Hahó, mondanám, hahó. De érdemes szólni itt? A csöndben felszívódnak a hangok, de a ricsajban semmi sem olyan hangos, mint a csönd. Kötéltáncosok reklámmosolya suhan alá, kifognám, hogy méretet vegyek róla, hadd lám, milyen formát ölt a mocsok, ha közvetlenül az ég alatt teremti a világ, aztán mégsem nyújtom utána a kezem. Mert kimondatott: röptében fogjatok fecskét, de a galambok után ne kapkodjatok, mert semmi sem jön ki belőlük, csak fos. Méltánytalanul vádolnak azzal, hogy a baloldal nem támogatja a békeharcot. Jézus urunk, ne hagyj el! Most én fohászkodtam, nem a kereszt a hátamon. Mert a baloldal fejlődésemélete szerint, minden átmeneti visszaesés ellenére, a történelem a folytonos győzelmek sorozata. Végre megfejtetem a kopaszt: a galambfos indíthatta el benne az újabb gondolatsort. Isten szeme mindent lát, hétfőn ne egyél kakát. Erről vajon mi jutna eszébe? Hogy a folytonos győzelmeket az önmegtartóztatásnak köszönhetjük? Közben kavalkád. Grimaszokat vágó, visongó bohócok és selyembe burkolt állatszélidítők atlétatrikós légtornászokat cipelnek. Arcuk kevély, testük hordágyon. Ezeknek nem sikerült a salto mortale. Nem baj. A kardnyelőknek, lám, sikerült. Az ügyességi mutatók közül ők aratják a legnagyobb sikert. Mert a kavalkádban nem a színek és a forgatag, hanem az események viszik a főszerepet. És a kardnyelők igazi kardokat döfnek magukba. Szamuráj hagyomány pirosfehér-zöldben? Ez nem harakiri, testvéreim. Csak folytonos győzelem. És fejlődésemélet, és történelem. Az utolsó szamurájt széles e hazában Decsebálnak hívták, ettől latin az ábécé, és éljen Róma.

Állunk a sorban. A vészvár szárnyakon érkezik. Nem suhintja meg az arcunkat, bezuhan az agyunkba. Az adatok feldolgozására nincs idő, mindenki azt teszi, amit diktál a múlt és parancsol a jelen, a hit-remény-szeretet fátyolba burkolt, halkan sompolygó utópia. Már csak százat fogadnak odabent, merthogy vigyázni kell az arányokra. Az örökéletű pillanat csak a kiválasztottakat illetheti, a tömegméretű megtisztulás katasztrófához vezetne; ki látott még olyan világot, ahol mindenki magyar, vagy mindenki korcs, vagy mindenki kolerás? Egy magyar, egy korcs, egy korelás, még egy magyar, még egy korcs, még egy kolerás. Így áll helyre a rend, így szépül a világ. Nos, válasszatok. Százan álljanak előre, a többi várja meg a következő századot. Ez utóbbiak egy jól látható jelre jelentkezhetnek ismét. Amikor cinóbervörös kutyák fognak önfelédten röpdösni a lila macskákkal ékesített platánfák között.

Választunk. Ez az igen elmélyült szellemi tevékenység a tudatos odafigyelés rendkívüli összpontosítását feltételezi. Ilyenkor még az is előfordulhat, hogy az agykéreg egy szűkebb területén összetömrülnek az izgalom vagy a gátlás érzetei. A mi esetünkben a gátlás későn kapott észbe, s mire elrohant volna, hogy birtokba vegyen az agykéregből egy szemernyit, már ott vicserított az izgalom harcra készen. A választás csúrdöngölővel kezdődött és csúrdöngölővel ért véget. A prológos és az epilógus közötti rész nem tekinthető egységes egésznek, hiányzott belőle a koherencia, tulajdonképpen az epizódok összefüggéstelen láncolata volt. Eltorzult arcú, visongó némberek vajták ki egymás szemét, mindenkinek nyitva volt a szája, sok ezer Csapajev hörgött szüntelen, előkerültek a fanyeles döngölőbunkók, melyeket a talaj döngetésére használtak egykoron, most pedig a választási küzdelemben lapították a bordákat, ko-

ponyákat, húst és velőt, gyermek az apját verte agyon, Rómeó megfojtotta Júliát, kockakövek csapódtak a fejeken, és az özvegynek két nyelve volt. Egyik a sajátja, másik a szája sarkából fityegett elő. A csuhás vérbe borult arccal, elnémulva nézi az eget, szemében barlangmély, ostoba üresség, akárha egy ima nélküli himnuszon törné a fejét. Kiürült szájából mea culpák vánszorognak elő, de a pusztába kiáltott szó most is dívatban van, s egy odairányított döngölőbunkó kimondja rá az áment. A csuhás sem látja meg az önfeledten röpdőső cinóbervörös kutyákat a lila macskákkal ékesített platanfák között. A kiválasztódás egyre sikeresebbnek mutatkozott, a halott fejét nem tudták időben a föld alá nyomni, de már nem is volt szükség reá, mert szétrugdosta a sokadalom. Senki sem volt levert, ernyedt vagy csüggeteg, irányításra sem tartottak igényt, mindenki a saját rendezője volt. A színész-tanár fáradhatatlan maradt, most sem tagadta meg önmagát, karját az égre emelve állt az egymáson tornyosuló kockaköveken, hangja cinegényi volt az orkánszerű bömbölésben, és ismételte, egyre csak ismételte a magáét, gyerekek, mondjátok utánam egyszerre: színarany pillangót csicserésznek a papneveldeben. Csakhogy az aszott lány összepréselve feküdt valahol egy gödörben, a mályvaarcú siheder nyitott szemén sétálgatnak a legyek, a brüsszelcicipke-leheletet magával hurcolta a Neander-völgyi basszus, a taktust sem üti már senki, a színész-tanár sem beszél, a felhők közül nem érdemes leszólni. Választunk. A hátamra feszült kereszt felszívódott a sokaságban, lehet hogy csak a képzeletemben létezett, vagy az ördög angyalai verték agyon. A vallásóráról lemondtam végleg, pedig jólesett hallani, hogy mi vagyunk az Atya áldottai, akik örököltük az országot. Csak azt nem sügták a fülemben, hogy melyik országnak vagyunk az örökösei. Testvéreim, cinkosok trónolnak az égben is. Kecskének öltöztetve balra állítani egy egész nemzetet: morbid humor. De nem tudok mulatni a mennyei tréfán, nemsokára az epilógus csúrdöngölője következik, csak előbb végignézem, ahogy az állatszélidítőket felfalják a vadak, a kötél-táncosok ábrázataról lehervadt a mosoly, egy ideig még csüngenek a kifeszített dróton, de már nincs erejük fellendülni újra, sorban potyognak alá, hogy rothadt gyümölcsként loccsanjanak szertesztét az igencsak meggyérült sorok között. Közben sakál-üvöltés. Körülnézek, hadd lám, ki az az őrült, aki még nem fáradt bele, hát én magam vagyok. Csapajevként is az utolsó. Már csak ketten marakodunk, a századik és a százegyedik. Én és a baloldal jövőképe mindig is. Nos, választunk. Hernyót már eltapostam számtalant, embert még soha. Csakhogy itt nem egy embert kell megsemmisíteni, hanem egy mankóra támaszkodó rühatkát, ami nem a hámrétegből, hanem eltorzult eszmékből táplálkozik. Mondanék valamit. Tudom, testvér, a baloldal jövőképe és a győzelmek sorozata. Nem, nem, kössünk kompromisszumot. Én eléneklem a Mennyből az angyalt, lejött hozzátok, pásztorok, pásztorok, te pedig beállsz mögém a sorba. Hátha nem veszik észre, hogy. Csakhogy kimondatott: ne kapkodjatok a galambok után, mert semmi sem jön ki belőlük, csak fos. Így hát kirúgtam alóla a mankót. Úgy nézett ki, mint egy igazi halott. Aztán mégiscsak felhangzott a proletárok indulója. Apja a történelem volt, anyja neve Zója. Én meg beállok végre a száz közé. Csend van, azaz újra csend van, aztán mégsem. Az ima nélküli himnuszok továbbra is ott nyöszörögnek a fülekben. A csuhás kiürült szemével nézem az eget, semmi sem mozdul, semmi sem moccan, pedig biztosan tudom, hogy nemsokára találkozni fog az ég a földdel, amikor a megtisztulás varázsában megkapjuk végre az örökéletű pillanatot.

Állunk a sorban. Nyugodtak vagyunk, kiegyensúlyozottak, szépek. Ahogy közelebb kerülök a bejárathoz, egyre pompásabb és díszesebb a lelkemben zöldellő oázis, aranyhalcskák játszadoznak a türkizkéken csillogó patakok vizében, majmocskák ug-

rándoznak a pálmafák hatalmas levelei között, minden égtájon fénylik egy-egy hajnalcsillag, igen, testvéreim, még csak a megtisztulás leheletét érzem, de már nem hallom a hamis bölcsődalokat, nincs kuruzslás és bajadértánc, nincsenek bordélyok és templomok, hittérítők és lesbikus angyalok, nincs születés és halál, csak egy pillanat van, egyetlenegy pillanat csupán, az örökéletű. Nyílik az ajtó. Márványpadlózat, aranyban csillogó falak, a mennyezet gyémánt. A monumentális színpadon drágakövek sokasága ragyog a mennyei fényben. Oldalt tompa fényű, hatalmas trónus. Igen, tudom már. Az örökéletű pillanat ezen a trónuson vár reám. És elbűvölő zene. A dallam, a ritmus és a harmónia lenyűgöző tökélye. A szférák zenéjét elképzelni sem tudjuk odakint, mintha ezernyi hárfán pengetnének egy soha nem hallott halleluját. Angyalok lebegtetik bíborpalástjukat a fényárban fürdő színpadon, körülvesznek, felemelnek, lehántják rólam a ruhát, a megszakított, bemocskolt földi rongyokat, bűnös múltamnak jelképes foszlányait, de a jelképek mellett ott állok én magam, felajzottan, hangok és fények ölelésében, de belül még mindig tisztátalanul. És a bíborpalástok is aláhullnak sorban, a csóré angyalok duzzadt ajkukkal szántják végig a testemet, szín- és fényfoltok vibrálnak a szemem előtt, káprázat, szédület és látomás, hatalmas keblek, mellbimbók és szőrzettek, tomporok és szeméremajkak csúszkálnak rajtam fel s alá, vonaglanom kell körülöttük, rajtuk s bennük is, és hörögnek és izzadnak és szárnytalanok, mint a kiéhezett özvegy némberek, testvéreim, semmi sem tökéletes, és a megtisztuláshoz göröngyös út vezet, a kárhozat, a gyalázat, az átok útjai. Cikázó fecskékre vártam idebent, de fecskéknek itt nyoma sincs. Egy mennyei végzetdrámában osztották rám a főszerepet, hogy megkínzottan fetrengjek az ocsmányság feneketlen bugyraiban, hogy a bűnös lelkek túlvilági szenvedése legyen az enyém. Annyit még látok, érzékelek, hogy a csóré némberek jelenése hirtelen véget ér. Talán négyen cirógatják meg a fejemet, tekintetük fátyolba öltözött és lágyan integetnek felém, a többiek szótlanul, vicsorítva hagyják el a színpadot. Aztán már semmi sem marad, csak a delejes álom, kábultság, homály: a baloldal jövőképe, a győzelmek sorozata, a szuka gyászol, színarany pillangót csicserésznek a papneveldeben, örököljétek az országot, a kecske a hibás, bodyguardok, reklámmosoly, galambfős és békeharc, salto mortale és Decsebál, magyarok, korcsok, kolerások, cinóbervörös kutyák, szép új világ, szép új világ.

– Mi akarsz lenni?

Az éteri hangok baritonban is tüneményesek. A trónuson kuporgok ernyedten, aléltan, meztelenül, szememet csak résnyire nyitom, hogy fokozatosan próbáljam befogadni az újabb káprázatot. Haldokló betűkből keltek életre a szavak, ám lehet, hogy időközben megváltozott idebent a szabály, a megtisztulás folyamatában bizonyára elvetették a sztereotípiát, az öröktől fogva érvényes gépiesség a bűnökben fogantak leleménye, lám, még az öröm is helyet kapott idebent, érzem, ahogy átmelegedek tőle a zsigereim, a bőröm, a szemgolyóm, a herém és a tenyerem, testvéreim, örömmámorban jelenthetem: itt az angyalok is magyarok. Az enyém, aki számomra kiosztatott, szőrös ábrázatban mutatja magát, bajsza van, szakálla van, hajtincsei csimbókokban ragadtak együvé, termetre nézve törpe, de mélybarna szeméből a tisztánlátók fenségessége áramlik felém. Csak egy aprócska, jelentéktelen hiba van, nem értem a kérdést, a bamba, csökött szellem reménykedve tátog segítség után. A mélybarna angyal látja arcomon a borút, segítségemre siet:

– Ha a karma törvényszerűségét követed, sokkal kívánatosabb frekvenciára váltatsz, amely nem csupán a jelenlegi inkarnációt teszi jobbá, hanem az eljövendő életeidre is jó hatással lehet. Szóval mi akarsz lenni?

Testvéreim, ez még nem az a kék, amelynek köze volna az élet értelméhez. Nem tudom, milyen oázisban vagyok, de nagy fehér pelyhekben hull a hó, az aranyhalacs-kák kisápadtak, a majmocskák nem ugrándoznak már sehol, egyetlenegy hajnalcsillagot látok, de az is éppen hullóban van, a trónus hideget lehel, az acéllemezek hűvösek, a huzalok csiklandozzák a bőrömet, aztán ráfeszülnek a homlokomra, csuklómra, bokámra, de ne soroljam, mert huzalok veszik körül az egész testemet.

- Tízíg számolok, addig válaszolnod kell.

- Egyetlenegy pillanatot akarok. Az örökéletűt. A megtisztulást.

- Veled kivételt teszünk - mondja a mélybarna -, lehetsz fogalom is, tárgy is, személy is. Elmondom sorban, hogy mi lehetsz, aztán tízig számolok, és megnyomom a gombot.

Testvéreim, törjétek be az ajtót, vagy mondjatok értem egy imát. A hóhér már eksztázisban van, hangja betölti a termet, ismét felcsendül az éteri muzsika, csak most disszonáns jajveszékelesnek tűnik, vijjongnak, sípolnak a hangszerek, dobpergés zakatol a fülemben, kivégzőosztag várakozik a hajnali derengésben, kiéhezett némberek settenkednek a hátam mögött, de hallom a basszusra váltott hangot is:

- Lehetsz magyar átok, vagy hamutartó Lenin asztalán, lehetsz özvegy, csuhás vagy kardnyelű, bohóc, kötél tánccos vagy vallástanár, lehetsz aszott lány, mályvaarcú siheder, színész-tanár vagy a baloldal jövőképe mindig is, lehetsz Csapajev, Zója vagy akárki, még te magad is lehetsz, amilyen voltál. Válassz. Kezdem a számolást.

- Halál akarok lenni! - kiáltom. - Halál.

- Az nem lehetsz - mondja a hóhér -, a halál én vagyok. Az örökéletű pillanat az enyém, a megtisztulás egyedüli részese vagyok. Maga a megtisztulás.

Hallgatom a számolást. Nem tudom, ki voltam, ki vagyok. Lehet, hogy voltam már magyar átok és hamutartó Lenin asztalán, lehettem akár a baloldal jövőképe, vagy én magam többször is, de már nem akarok lenni senki és semmi sem, egyedül a halál szerepe állna jól nekem. És maradt még annyi erőm, hogy legyőzzem a delejes álmokat és a jajongásra váltott éteri muzsikát, a márványcsillogást és az aranyba öntött falak káprázatát, a kárhozatot, a gyalázatot és az agyamra telepedett homályt. A huzalok közül kellett hogy kiszakítsam magam, a többi már csak egy mozzanat, az áldozatokból könnyen lehetnek dicsfényvel övezett hóhérok, szemem színe mélybarna, hajam csimbókokban lóg alá, törpe vagyok és az eksztázis maga. Nem számolok, csak osztom a végzetet, a döngölőbunkót a kezembe nyomják a mögöttem összecsődült meztelen angyalok és csóré némberek.

- Mozgás, lányok. Villamosszéket bekapcsolni, bíborpalástot fel.

Hangom szigorú, mert a munkamorál itt is azt jelenti, mint mindenütt. Én is igyekszem. Az ajtóhoz lépek, a kukucsálón szemügyre veszem a soron következőt. Szemében aranyhalacs-kák játszadoznak a türkizkéken csillogó patakok vizében, és majmocskák ugrándoznak a pálmafák hatalmas levelei között, és ott fénylenek a hajnalcsillagok mind a négyen. Minden rendben van. Megnyitom az ajtót, és búgó hangon ki-
szólok:

- Jer, picim, jer, picinyem.